

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 16. januarja 2014*

„Predlog za sprejetje predhodne odločbe — Enako obravnavanje pri zaposlovanju in delu — Člen 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah — Člen 45 PDEU — Direktiva 2000/78/ES — Različno obravnavanje zaradi starosti — Določitev referenčnega datuma za napredovanje na plačni lestvici — Zastaralni rok — Načelo učinkovitosti“

V zadevi C-429/12,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Oberlandesgericht Innsbruck (Avstrija) z odločbama z dne 28. avgusta 2012 in 16. avgusta 2013, ki sta na Sodišče prispeli 21. septembra 2012 in 22. avgusta 2013, v postopku

Siegfried Pohl

proti

ÖBB-Infrastruktur AG,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot in A. Arabadžiev (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: Y. Bot,

sodni tajnik: M. Aleksejev, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 11. julija 2013,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za S. Pohla C. Schöffthaler in U. Willi, odvetnika,
- za ÖBB-Infrastruktur AG C. Wolf, odvetnik,
- za avstrijsko vlado G. Hesse, agent,
- za belgijsko vlado M. Jacobs in L. Van den Broeck, agentki,
- za špansko vlado A. Rubio González, agent,
- za Evropsko komisijo V. Kreuzschatz, D. Martin in F. Schatz, agenti,

* Jezik postopka: nemščina.

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago načel enakega obravnavanja, prepovedi vsakršnega različnega obravnavanja zaradi starosti in varstva legitimnih pričakovanj, ki so splošna načela prava Unije, ter člena 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), člena 45 PDEU in Direktive Sveta 2000/78 z dne 27. novembra 2000 o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, str. 79).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med S. Pohlom in njegovim nekdanjim delodajalcem, ÖBB-Infrastruktur AG (v nadaljevanju: ÖBB), v zvezi z določitvijo, opravljeno ob začetku njegove zaposlitve za nedoločen čas 1. julija 1977, referenčnega datuma za napredovanje na plačni lestvici, ki se nanaša na to zaposlitev, in posledicami določitve tega datuma za njegovo uvrstitev na tej lestvici ter za izračun njegove plače in starostne pokojnine.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V skladu s členom 1 Direktive 2000/78 je njen „[n]amen [...] opredeliti splošni okvir boja proti diskriminaciji zaradi vere ali prepričanja, hendikepiranosti, starosti ali spolne usmerjenosti pri zaposlovanju in delu, zato da bi v državah članicah uresničevali načelo enakega obravnavanja“.
- 4 Člen 2 te direktive z naslovom „Koncept diskriminacije“ določa:
 - „1. V tej direktivi ‚načelo enakega obravnavanja‘ pomeni, da ne obstaja nikakršna neposredna ali posredna diskriminacija zaradi katerega od razlogov iz člena 1.
 2. V smislu odstavka 1:
 - a) se šteje, da gre za neposredno diskriminacijo, kadar je, je bila ali bi bila oseba obravnavana manj ugodno kakor neka druga v primerljivi situaciji zaradi katerega od razlogov iz člena 1;
- 5 Člen 3 navedene direktive z naslovom „Področje uporabe“ v odstavku 1 določa:

„V mejah pristojnosti, ki so prenesene na [Unijo], se ta direktiva uporablja za vse osebe, bodisi v javnem bodisi v zasebnem sektorju, vključno z javnimi telesi, kar zadeva:

 - a) pogoje, pod katerimi je dostopna zaposlitev, samozaposlitev ali delo, vključno z izbirnimi merili in pogoji za sprejem v službo, ne glede na to, za katero vejo dejavnosti ali hierarhično mesto gre, vključno z napredovanjem;

[...]

 - c) zaposlitev in delovne pogoje, vključno z odpustitvijo in plačilom;

[...]

- 6 Člen 6 te direktive z naslovom „Upravičenost različnega obravnavanja zaradi starosti“ v odstavku 1 določa:

„Ne glede na člen 2(2) lahko države članice predvidijo, da različno obravnavanje zaradi starosti ne predstavlja diskriminacije, če ga v kontekstu nacionalnega prava objektivno in razumno utemeljujejo z legitimnim ciljem, vključno z legitimnimi cilji zaposlovalne politike, delovnega trga in poklicnega usposabljanja, in če so načini uresničevanja tega cilja primerni in nujni.

Tako različno obravnavanje je lahko med drugim:

- a) določitev posebnih pogojev glede dostopnosti zaposlitve in poklicnega usposabljanja, zaposlitve in dela, vključno s pogoji glede odpustitve in plačila, za mlade osebe, starejše delavce in osebe, ki so dolžne skrbeti za druge, zato da se spodbuja njihovo poklicno vključenost ali jim zagotavlja varstvo;
- b) z določitvijo minimalnih pogojev glede starosti, delovnih izkušenj ali delovne dobe glede dostopa do zaposlitve ali kakšnih ugodnosti, povezanih z zaposlenostjo;

[...]

Avstrijsko pravo

- 7 Člen 3 uredbe iz leta 1963 o plačah v železniškem sektorju (Bundesbahn-Besoldungsordnung 1963 (BGBl. 170/1963, v nadaljevanju: BBO)), naslovljen „Referenčni datum za napredovanje“, določa:

„(1) Referenčni datum za napredovanje se – razen za dobo pred dopolnjenim 18. letom starosti in ob upoštevanju omejevalnih določb iz odstavkov od 4 do 7 – določi tako, da se upošteva doba pred začetkom zaposlitve, in sicer:

- a) doba, navedena v odstavku 2, v celoti,
- b) druga doba polovično.

(2) V skladu z odstavkom 1(a) se za dobo pred začetkom zaposlitve šteje:

1. doba, dopolnjena pri zaposlitvi, ki pomeni vsaj polovico časa, predpisanega za delavce s polnim delovnim časom v okviru delovnega razmerja v avstrijskem železniškem sektorju. Enako velja za dobo, dopolnjeno pri zaposlitvi v okviru delovnega razmerja v deželnem železniškem sektorju ali zasebnem železniškem sektorju, za katero se uporablja pravilnik, ki je primerljiv s pravilnikom za uradnike, zaposlene v okviru avstrijskega železniškega sektorja.

[...]

- 8 Člen 1480 civilnega zakonika (Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch, v nadaljevanju: ABGB) določa:

„Terjatve, ki se nanašajo na letne dajatve za nazaj, zlasti na obresti, [...] zastarajo v treh letih; pravica ugasne, če se ne uveljavlja trideset let.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 9 S. Pohl se je 25. novembra 1974 zaposlil pri pravnem predhodniku družbe ÖBB. Ta družba ga je 1. julija 1977 zaposlila za nedoločen čas. Takrat je navedena družba določila, da je referenčni datum za napredovanje S. Pohla na plačni lestvici, ki se nanaša na njegovo zaposlitev, 12. november 1971. V ta namen se je delovna doba, ki je bila pri tej družbi dopolnjena pred začetkom zaposlitve za nedoločen čas, upoštevala v celoti. Druga delovna doba, dopolnjena po 18. letu pri različnih podjetjih v Avstriji, se je upoštevala le do polovice njenega trajanja. Delovna doba, dopolnjena pred 18. letom, se pri določitvi referenčnega datuma ni upoštevala.
- 10 S. Pohl se je 4. marca 2002 najprej začasno, 4. marca 2005 pa dokončno upokojil. Na podlagi njegovega zadnjega napredovanja 1. januarja 2002 je bil uvrščen v plačni razred 15.
- 11 S. Pohl je s tožbo, ki jo je 2. avgusta 2011 vložil proti družbi ÖBB pri Landesgericht Innsbruck (prvostopenjsko sodišče v Innsbrucku), zahteval, naj se ugotovi, da je 1. januarja 2002 napredoval v plačni razred 16. Podredno je zahteval, naj se družbi ÖBB naloži, naj mu za obdobje od 1. januarja 2002 do 4. marca 2002 plača razliko v plači med plačnim razredom 16 in plačnim razredom 15 ter za obdobje od 5. marca 2002 razliko med starostno pokojnino, ki jo je prejemal, in tisto, ki bi jo moral prejemati za plačni razred 16.
- 12 S. Pohl je v bistvu trdil, da bi se morala delovna doba, ki jo je dopolnil pred 18. letom, in tista, ki jo je dopolnil po 18. letu do 24. novembra 1974, v celoti upoštevati pri določitvi referenčnega datuma za njegovo napredovanje na plačni lestvici, ki se nanaša na njegovo zaposlitev pri družbi ÖBB. Če bi se ta delovna doba pri določitvi tega referenčnega datuma upoštevala, bi bil S. Pohl na podlagi upoštevanih določb uredbe iz leta 1963 o plačah v železniškem sektorju pred začasno upokojitvijo 4. marca 2002 uvrščen v plačni razred 16.
- 13 Landesgericht Innsbruck je tožbo S. Pohla na prvi stopnji zavrnilo.
- 14 S. Pohl je zoper to odločbo pri predložitvenem sodišču vložil pritožbo.
- 15 Navedeno sodišče glede določitve referenčnega datuma za napredovanje S. Pohla na plačni lestvici meni, da je treba razlikovati glede na trenutek, ko je S. Pohl dopolnil 18 let. Izključitev delovne dobe, dopolnjene pred tem, pri izračunu referenčnega datuma ob začetku njegove zaposlitve za nedoločen čas bi lahko pomenila neposredno diskriminacijo zaradi starosti. Upoštevanje zgolj polovične delovne dobe, dopolnjene od 18. leta starosti do 24. novembra 1974, bi lahko bilo v nasprotju z načelom enakega obravnavanja, ki je splošno načelo Unije, in prepovedjo diskriminacije iz člena 45 PDEU.
- 16 Predložitveno sodišče poleg tega opozarja, da je pravica S. Pohla, da zahteva ponovno določitev referenčnega datuma, v skladu z veljavnim nacionalnim zastaralnim rokom zastarala. Iz tega sklepa, da so pravice, ki jih S. Pohl v obravnavanem primeru uveljavlja, da bi dosegel dodatno izplačilo plače in pokojnine, v skladu z nacionalnim pravom prav tako zastarale.
- 17 V teh okoliščinah je Oberlandesgericht Innsbruck prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
 - „1. Ali zdaj veljavno pravo Unije, zlasti
 - (1) načelo enakega obravnavanja kot splošno načelo prava Unije,
 - (2) splošno načelo prepovedi diskriminacije na podlagi starosti v smislu člena 6(3) PEU in člena 21 [Listine],
 - (3) prepoved diskriminacije v zvezi s prostim gibanjem delavcev iz člena 45 PDEU,

(4) Direktiva [2000/78],

nasprotuje nacionalni ureditvi – delno zakonski, delno vsebovani v kolektivni pogodbi – ki je z dogovorom postala sestavina posamične pogodbe o zaposlitvi in v skladu s katero se delovna doba delavcev v sektorju železniškega prevoza, če so jo pridobili pred dopolnjenim 18. letom, sploh ne upošteva, če so jo pridobili po dopolnjenem 18. letu, pa se upošteva polovično, razen če so jo pridobili pri ‚kvazijavnem‘ nacionalnem podjetju ali pri toženem nacionalnem delodajalcu, ne glede na dejansko pridobljene sposobnosti in znanje delavcev?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je pri izračunu plače za nazaj na podlagi upoštevanja – v skladu s pravom Unije – delovne dobe, ki se do takrat ni upoštevala (do dopolnjenega 18. leta v celoti in po dopolnjenem 18. letu polovično, dokler se tožeča stranka ni zaposlila pri toženi stranki) pomembno, da je bila zadevna delovna doba pridobljena od 1. decembra 1965 do 24. novembra 1974, kar je veliko pred pristopom Republike Avstrije k Uniji in pred prvo odločbo o načelu enakega obravnavanja iz prava Unije?
 3. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali zdaj veljavno pravo Unije, zlasti načelo učinkovitosti, nasprotuje nacionalnim predpisom o zastaranju, v skladu s katerimi naj bi zahtevek delavca in nato upokojenca za izplačilo plače in pozneje pokojnine za nazaj, vložen zoper njegovega delodajalca, ki izhaja iz tega, da se v skladu s pravom Unije v smislu prvega vprašanja upoštevajo delovne izkušnje, pridobljene v tujini in pred doseženim 18. letom, in ki ga delavcu nacionalno pravo ni priznavalo ter ga je objektivno lahko uveljavljal šele z razglasitvijo sodb z dne 30. novembra 2000 v zadevi Österreichischer Gewerkschaftsbund – Gewerkschaft öffentlicher Dienst (C-195/98, Recueil, str. I-10497) in z dne 18. junija 2009 v zadevi Hütter (C-88/08, ZOdl., str. I-5325), popolnoma zastaral?
 4. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali dolžnost skrbnosti na podlagi zdaj veljavnega prava Unije, zlasti horizontalnega učinka splošnih načel prava Unije, kot sta načelo enakega obravnavanja in/ali načelo prepovedi diskriminacije v povezavi s prostim gibanjem delavcev, delodajalcu v sektorju železniškega prevoza s približno 40.000 delavci, ki je hierarhično organiziran na več ravneh in pokriva celotno ozemlje, nalaga, da delavce in njihove predstavnike seznanji z odločbama Sodišča Evropske unije, ki sta bili objavljeni tudi v dnevem tisku, v skladu s katerima je dotedanja praksa delodajalcev glede upoštevanja delovne dobe v nasprotju s pravom Unije in ki bi lahko med drugim pripeljali do izplačila plač za nazaj?“
- 18 Predložitveno sodišče je v dopisu z dne 17. julija 2013 Sodišču posredovalo sklep Oberster Gerichtshof z dne 27. junija 2013, s katerim je to sodišče odločilo, da Sodišču v predhodno odločanje predloži več vprašanj s podobno problematiko, kot se obravnava v tej zadevi.
- 19 Sodišče je po prejemu tega dopisa predložitveno sodišče pozvalo, naj navede, ali želi spremeniti oziroma delno ali v celoti umakniti vprašanja, postavljena v skladu s svojim sklepom z dne 28. avgusta 2012.
- 20 Predložitveno sodišče je v odgovor na ta poziv v odločbi, ki je v sodno tajništvo Sodišča prispela 22. avgusta 2013, postavilo dodatno vprašanje za predhodno odločanje, in sicer:

„Ali zdaj veljavno pravo Unije, zlasti

1. Direktiva [2007/78],
2. splošno načelo učinkovitosti,
3. splošno načelo varstva zaupanja v pravo,

nasprotuje nacionalni zakonodajni ureditvi z dne 27. decembra 2011, ki se uporablja retroaktivno od 1. januarja 2004 in ukinja pravice, ki temeljijo na pravu Unije, zlasti na [zgoraj navedeni sodbi Hütter], do upoštevanja delovne dobe, dopolnjene pred 18. letom, brez diskriminacije zaradi starosti, ter pravice do plače, ki iz tega izhajajo, s tem, da z določitvijo novega referenčnega datuma za napredovanje za eno leto hkrati podaljšuje rok, ki omogoča dostop do višjega plačnega razreda v vsakem od prvih treh plačnih razredov?“

Tretje vprašanje za predhodno odločanje

- 21 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem, na katero je treba odgovoriti najprej, v bistvu sprašuje, ali pravo Unije, zlasti načelo učinkovitosti, nasprotuje nacionalni ureditvi, kakršna je v postopku v glavni stvari, ki za pravico delavca, da zahteva ponoven izračun delovne dobe, ki se mora upoštevati pri določitvi referenčnega datuma za napredovanje, določa tridesetletni zastaralni rok, ki začne teči s sklenitvijo sporazuma, na podlagi katerega je bil določen ta referenčni datum, ali z uvrstitvijo v napačen plačni razred.
- 22 To sodišče se zlasti sprašuje, ali je dopustno, da ta zastaralni rok ne začne teči s sklenitvijo sporazuma, v katerem je bil določen referenčni datum, oziroma z uvrstitvijo v napačen plačni razred, temveč z dnem razglasitve zgoraj navedenih sodb Österreichischer Gewerkschaftsbund in Hütter.
- 23 Kadar na nekem področju ni predpisov Unije, se v skladu z ustaljeno sodno prakso na podlagi nacionalnega pravnega reda vsake države članice določijo pristojna sodišča in podrobneje uredijo postopkovna pravila za vložitev pravnih sredstev, ki naj zagotovijo polno varstvo pravic, ki jih imajo upravičeni subjekti na podlagi prava Unije, če navedena pravila niso manj ugodna od tistih, ki urejajo podobna nacionalna pravna sredstva, ki temeljijo na nacionalnem pravu (načelo enakovrednosti), in če dejansko ne onemogočajo ali znatno otežujejo uveljavljanja pravic, ki jih priznava pravni red Unije (načelo učinkovitosti) (glej zlasti sodbo z dne 8. septembra 2011 v združenih zadevah Q-Beef in Bosschaert, C-89/10 in C-96/10, ZOdl., str. I-7819, točka 32 in navedena sodna praksa).
- 24 V zvezi s tem je treba poudariti, da pravo Unije ne vsebuje določb o predpisanih rokih za vložitev pravnega sredstva, kadar gre za načelo enakega obravnavanja.
- 25 Iz tega izhaja, da mora vsaka zadevna država članica tako postopkovno pravilo določiti v okviru svojega notranjega pravnega reda ob upoštevanju načel enakovrednosti in učinkovitosti.
- 26 V zvezi z načelom enakovrednosti je treba opozoriti, da to načelo v skladu z ustaljeno sodno prakso zahteva, da se vsa pravila o pravnih sredstvih brez razlikovanja uporabljajo za pravna sredstva, ki temeljijo na kršitvi prava Unije, in tista, ki temeljijo na kršitvi nacionalnega prava (sodba z dne 15. aprila 2010 v zadevi Barth, C-542/08, ZOdl., str. I-3189, točka 19 in navedena sodna praksa).
- 27 V obravnavanem primeru je iz spisa, predloženega Sodišču, razvidno, da se tridesetletni zastaralni rok, ki ga določa nacionalno pravo, uporablja ne glede na to, ali je bilo pri zatrjevani kršitvi pravice kršeno pravo Unije ali nacionalno pravo.
- 28 Zato ni mogoče šteti, da je tako pravilo o zastaranju v nasprotju z načelom enakovrednosti.
- 29 V zvezi z načelom učinkovitosti je Sodišče presodilo, da je s pravom Unije združljiva določitev razumnih prekluzivnih rokov za vložitev pravnih sredstev zaradi pravne varnosti, ker ti roki ne onemogočajo uveljavljanja pravic, ki izhajajo iz pravnega reda Unije, ali jih čezmerno otežujejo (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Barth, točka 28 in navedena sodna praksa).

- 30 V zvezi z vprašanjem, ali dneva razglasitve zgoraj navedenih sodb Österreichischer Gewerkschaftsbund in Hütter vplivata na začetek zastaralnega roka, ki ga določa nacionalno pravo, je treba opozoriti, da razlaga posameznega pravila prava Unije, ki jo Sodišče poda pri izvrševanju pristojnosti na podlagi člena 267 PDEU, po potrebi pojasnjuje in natančneje določa pomen ter obseg tega pravila, kot ga je treba ali bi ga bilo treba razumeti in uporabljati od začetka njegove veljave. Z drugimi besedami, sodba v zvezi z vprašanjem za predhodno odločanje ni oblikovalna, temveč izključno ugotovitvena, kar pomeni, da njene posledice načeloma nastanejo na dan, ko je začela veljati razlagana določba (sodba z dne 12. februarja 2008 v zadevi Kempter, C-2/06, ZOdl., str. I-411, točka 35 in navedena sodna praksa).
- 31 V zvezi z začetkom zastaralnega roka je Sodišče pojasnilo, da njegova določitev načeloma spada v nacionalno pravo in da morebitna ugotovitev Sodišča, da je bilo kršeno pravo Unije, načeloma ne vpliva na začetek navedenega roka (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Q-Beef in Bosschaert, točka 47 in navedena sodna praksa).
- 32 Zato dneva razglasitve zgoraj navedenih sodb Österreichischer Gewerkschaftsbund in Hütter ne vplivata na začetek teka zastaralnega roka v postopku v glavni stvari in zato tudi nista upoštevna pri presoji, ali je bilo v tej zadevi spoštovano načelo učinkovitosti.
- 33 Kot je razvidno iz predložitvene odločbe, ta začetek teka roka v skladu z nacionalnim pravom ustreza datumu sklenitve sporazuma, na podlagi katerega je bil določen referenčni datum, oziroma dnevu uvrstitve v napačen plačni razred, kar je v postopku v glavni stvari 25. november 1974. Predložitveno sodišče v zvezi s tem opozarja, da je ob upoštevanju nacionalnega prava pravica S. Pohla, da zahteva ponovno določitev referenčnega datuma, zastarala 24. novembra 2004, kar je precej pred začetkom postopka v glavni stvari, to je 2. avgusta 2011.
- 34 Ni mogoče izpodbijati, da je ta rok razumen prekluzivni rok za vložitev pravnih sredstev zaradi pravne varnosti v smislu sodne prakse, navedene v točki 29 te sodbe.
- 35 Ob upoštevanju dejstva, da se tožba S. Pohla v bistvu nanaša na zakonitost njegovega zadnjega napredovanja na plačni lestvici 1. januarja 2002, je treba še ugotoviti, da je imel za vložitev tožbe zoper odločbo o njegovem zadnjem napredovanju na tej plačni lestvici v skladu z nacionalnim pravom na voljo še skoraj tri leta.
- 36 Poleg tega je treba poudariti, da tudi če bi S. Pohl svoje trditve lahko oprl na člen 45 PDEU ali Direktivo 2000/78, se je bilo na eni strani pred avstrijskimi sodišči na ta člen mogoče sklicevati od 1. januarja 1995, to je od dneva pristopa Republike Avstrije k Uniji, kar je skoraj desetletno obdobje pred iztekom zastaralnega roka v postopku v glavni stvari, na drugi strani pa se je rok za prenos Direktive 2000/78 iztekel 3. decembra 2003, kar pomeni, da je imel S. Pohl na voljo skoraj eno leto za vložitev tožbe za uveljavljanje svojih pravic pred navedenimi sodišči. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da tridesetletni zastaralni rok, določen z nacionalnim pravom, ki je začel teči s sklenitvijo sporazuma, na podlagi katerega je bil določen referenčni datum, oziroma z uvrstitvijo v napačen plačni razred, v postopku v glavni stvari ni dejansko onemogočal ali čezmerno oteževal izvrševanja pravic, ki jih S. Pohl uveljavlja na podlagi prava Unije.
- 37 Glede na zgoraj navedene ugotovitve je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da pravo Unije, zlasti načelo učinkovitosti, ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kakršna je v postopku v glavni stvari, ki za pravico delavca, da zahteva ponoven izračun delovne dobe, ki se mora upoštevati pri določitvi referenčnega datuma za napredovanje, določa tridesetletni zastaralni rok, ki začne teči s sklenitvijo sporazuma, na podlagi katerega je bil določen ta referenčni datum, ali z uvrstitvijo v napačen plačni razred.

- 38 Ob upoštevanju odgovora na tretje vprašanje in ugotovitve predložitvenega sodišča, da sta pravica S. Pohla, da zahteva ponovno določitev referenčnega datuma, in s tem njegova tožba zoper odločbo o njegovem zadnjem napredovanju na plačni lestvici v skladu z nacionalnim tridesetletnim zastaralnim rokom 24. novembra 2004 zastarali, na druga postavljena vprašanja ni treba odgovoriti.

Stroški

- 39 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Pravo Unije, zlasti načelo učinkovitosti, ne nasprotuje nacionalni ureditvi, kakršna je v postopku v glavni stvari, ki za pravico delavca, da zahteva ponoven izračun delovne dobe, ki se mora upoštevati pri določitvi referenčnega datuma za napredovanje, določa tridesetletni zastaralni rok, ki začne teči s sklenitvijo sporazuma, na podlagi katerega je bil določen ta referenčni datum, ali z uvrstitvijo v napačen plačni razred.

Podpisi